

Sa jag nånsin hur lycklig jag var den dagen?

RÖDLJUSET I VINTERDISET, du och jag. Vi två i korsningen Föreningsgatan-Östra Förstadsgatan. Du på din morfars mattblå Monark, och jag, jag i min röda VW Polo.

Vi två och ett rödljus.

Hur symboliskt får det bli!?

Båda håller vi blicken rakt fram. Du nollställt och sömnigt, och jag ... jag med tusen febriga tankar.

Förbi rödljuset och mot macken och billiga hotellet och järnvägsviadukten blinkar vi. Du på väg mot tidningshuset med din kamera och din förmåga, och jag ... Ingenstans alls.

Jag slutade andas för en stund sedan.

Jag hoppas det blir grönt snart.

Jag kramar ratten.

Jag ber en bön att du inte har upptäckt mig. Att jag får förbli oupptäckt. För det förstår jag väl att min närvaro vid detta rödljus inte kan tolkas på annat sätt än att jag förföljer dig.

Och så är sanningen den att det förhåller sig precis tvärtom.

Minnet av dig låter mig inte vara i fred. Orden och beröringen. De lämnar mig inte ens för en sekund.

Visste du det? Att ditt ansikte alltid finns framför mig. Rynkorna vid ögonen, bärnstenspupillerna, den kala fläcken i skäggstubben på hakan.

Alltid.

Du skulle bara veta vad lycklig jag var då vi vandrade längs med det trögflytande havet. Vi två och de långa vackra vinter-skuggorna på marken.

Sa jag nånsin hur lycklig jag var den dagen?

Det måste jag ha gjort. Du måste ha känt det i värmen från mina kyssar på huden under din halsduk. Du måste ha sett det när jag andades. Djupt och obehindrat.

Vår promenad den dagen har lämnat två avtryck i min bil. Två avtryck av sand som tecknar formen av dina kängors sulor. Jag klarar knappt av att titta på dem. De sitter i nålfilsmattan framför passagerarsätet. Två bräckliga avtryck. De är allt jag har kvar av dig.

(Och här kommer tårarna ingen. *Skit, skit, skit!* Jag är så trött på mina nedblötta kinder, på mina svullna ögon. Jag är så trött på molandet i magen. Som gör det så svårt att andas.)

Hur kunde det?

Bli så här?

Upptäckte du att jag skavde i din sida trots allt? Var det så? Eller var det ljusfenomenet på himlen som gjorde min medelmåtta tydlig för dig? Ljusfenomenet som vi för ett

uppspelt ögonblick trodde var ett ufo, men som visade sig vara en helt vanlig satellit av något slag.

Och du, då det stod klart för oss:

”Å ... Jag som trodde att det äntligen hände nåt spännande i mitt liv ...”

Det sårade mig lite grann. För din närvaro i mitt liv var så mycket större än något fånigt ljus på himlen.

Men istället sa jag:

”Ska du säga som åker från oroshärd till oroshärd med din kamera ...”

Du log och kysste mig på nästippen. Du följde mig hem och klädde av mig naken på hallgolvet. Din åtrå var lika äkta då som tidigare – dina händer på min kropp var lika ivriga och sökande som förut.

Men kanske tar jag fel. Kanske kände du dig avslöjad den natten. Påkommen.

Eller väcktes dina tankar redan då jag sa – *herregud, vad tänkte jag på!?* – att jag ville åldras med dig ...

Men visst såg du det avväpnande leendet då orden föll över mina läppar?

Jag kunde inte låta bli. För ditt mellanstadieminne av ålderdomshemmet var så vackert och rörande. Hur du varit där på studiebesök och hur dina klasskamrater äcklat sig över den instängda gammeldoftan medan du själv blivit varm i hjärtat av vänligheten som gubbarna och gummorna utstrålade. Hur du nästan börjat längta efter att själv bli gammal och flytta in på hemmet, eftersom det verkade så oslagbart att bara dricka kaffe och spela biljard och pyssla i ett hobbyrum hela dagarna.

Du var vacker när du berättade. Det blekgula eftermiddagsljuset från mitt köksfönster sökte sig mot dig där du satt. Jag lyssnade på orden och det var då jag med säkerhet visste.

Att jag skulle älska dig gränslöst.

Det blanktjocka håret, de seniga armarna, din lågmälda genialitet ...

Allt hos dig skulle jag älska.

Men sa jag nånsin hur lycklig jag var den dagen?

Det måste jag ha gjort. Du måste ha känt det när jag tog din hand och höll den mellan mina.

Du måste ha sett i mitt ansikte att jag var tagen.

*

Du vände blicken hitåt för en stund sedan. Jag anade det i ögonvrån och jag undrade vad som hände inom dig när du fick syn på mig. Om du tänkte, vad i helvete håller hon på med? Förföljer mig?

Jag skulle vilja berätta att jag inte bett om detta. Att jag upptäckte dig på din morfars cykel först då det var för sent att vända om. Jag skulle vilja låta dig veta att detta rödljus är som ett klippstup för mig.

Att det gör så ont att ensam falla när du står bredvid och verkar oberörd.

Jag skulle vilja att du knackade på rutan och log. Jag skulle vilja höra dig föreslå ostfrallor och vanligt termoskaffe på kallbadhuset. Jag skulle kunna berätta hur lycklig jag var då vi vandrade längs med det trögflytande havet. Vi två och de långa vackra vinterskuggorna på marken.

Men jag måste sitta med hjärtat utanpå kroppen och uthärda att du åter blickar tvärsöver korsningen. Jag måste krama ratten och önska att jag kunde hata dig.

För att du gjort mig så bräcklig och skör.

Jag skulle vilja kunna läsa i spalterna om aktiviteterna på ålderdomshemmet utan att bli helt knäckt och tårögd.

Jag skulle vilja vara likgiltig.

Säg mig, hur blev det så här? Jag som inte ens såg dig då vi var tonåringar ... Tre år med skåp i samma rad på gymnasiet, och inte en enda gång sjönk ditt ansikte in i mitt medvetande.

Inte en enda gång.

När du femton år senare uppenbarade dig med ett telefonsamtal och avslöjade att du varit hopplöst förälskad i mig på den tiden och aldrig kunnat glömma, la du första byggstenen i mig.

Men jag mindes dig inte.

Du, däremot, mindes allt.

Allt? frågade jag.

Och ditt svar, jag kan citera det ordagrant:

”Jag minns att du hade en vit Hang Ten-jacka på dig första gången jag såg dig. Ditt hår doftade av rosa balsam från Jane Helen, det minns jag tydligt. Och jag vet att du slutade gympan 13.40 på tisdagar då jag hade dubbeltimme i religion. Varje vecka bad jag om att få gå på toa just då, men jag tog aldrig mod till mig att tilltala dig, trots att det ibland bara var vi två i korridoren.”

Jag blev tvungen att sätta mig i min IKEA-soffa och ta några djupa andetag. Du frågade om jag var kvar, och jag sa förlåt, jag blev så ... Jag vet inte vad jag ska säga, sa jag. Och du:

”Det är förstås helknäppt att ringa så här. Du ska veta att jag många gånger börjat slå ditt nummer och slutat vid sista siffran. Men nu ... Ja, nu gjorde jag inte det. Vill du att jag ska lägga på?”

I årtal hade jag väntat på att någon skulle röra vid mitt hjärta. På en beröring lika förlösande som att få andas efter att ha varit nedtryckt under vattenytan. I årtal hade jag väntat på det. På den reservationslösa tonårskänslan.

Men undan för undan hade jag börjat tro att jag längtade för mycket. Först när det blivit mig likgiltigt skulle lyckan infinna sig.

Men hur skulle jag kunna låta bli?

Överallt såg jag kvinnor som skimrade. Som promenerade lyckliga i parkerna med vackert gravida magar utstickande ur sina kappor eller redan med barnvagnar från Teutonia framför sig. Jag erkänner, jag blev avundsjuk när mina vänner monterade brandgula Hamax-barnstolar på sina cyklar och bytte upp sig till kombibilar. När portarna slogs upp i vapenhus och de lyckligt lottade gick nerför altargången älskade jag den löftesrika atmosfären, men ...

Varför inte jag?

Varför var det så dött inombords?

Om bara mina känslor ville vakna till liv! Jag skulle nöja mig med det allra lilla minsta.

Så plötsligt detta.

”Nä ... Lägg inte på”, sa jag.

I två månader och sjutton dagar:

Tacksamheten i stegen. Medvinden i nedförsbackarna. De gemensamma inköpslistorna. Poppandet från korkar som drogs upp ur flaskhalsar. Den nattliga hettan och vårt begär.

Du inuti mig.

Morgonomfamningen och bussfärden åt var sitt håll. Du till redaktionen och jag till byrån. De uppsluppna telefonsamtalen under kontorstid. Somnandet i soffan.

Och sen var allting över.

Du beställde en fyra Laphroaig den första kvällen vi sågs. Du

frågade om jag kände igen ditt ansikte. Förlåt mig, sa jag och skakade på huvudet, jag minns dig faktiskt inte alls.

Nåja, sa du och log. Det är väl för att du bara hade ögon för den där killen på den tiden.

Den där killen ... *Gymnasieprinsen*.

”Senaste jag hörde nåt om honom var han arbetslös bilförsäljare, tror jag. Nåt sånt. Försäljare av nåt slag. Arbetslös hur som helst”, sa jag.

Och din mun:

”Å-fan. Det var tråkigt att höra.”

Men dina ögon:

”*Tsss!!*”

Fast inte med illvilja i blicken, det ligger inte för dig. Din finstämdhet attraherade mig redan första kvällen. Att du pratade lugnt medan alla andra i vanlig ordning gapade för att göra sig hörda, gjorde dig åtråvärd. Dina små bokstäver om dina stora utmärkelser. De belönade bilderna, som senare kom att ta andan ur mig, var som en förlängning av dig. Lågmålt geniala.

”Visst är det märkligt att stjärnorna i skolan skulle visa sig bli de största medelmåttorna. Och att doldisarna då är dom lyckade typerna nu. Det verkar vara nån slags naturlag att det är så det går”, sa jag.

Och i detsamma blev jag osäker på vilken grupp jag själv kunde räknas till.

Nu vet jag.

För visst är det så, Martin? Att du efter två månader och sju-tton dagar kom underfund med att jag inte längre bar på det skimmer jag en gång ägt i dina ögon. Att jag var mer då än nu, och att du inte var särskilt betagen av det som var kvar av mig.

Och du ... Du som inom samma tidsrymd blev outhärlig och alltavgörande för mig ... Du som glödde medan jag falnade.

Mina förhoppningar virvlade runt i magen varje dag och gjorde mig pirrig. Jag provade hur mitt namn klingade tillsammans med ditt och jag räknade ut hur våra barn kunde tänkas komma att se ut.

Du med ditt korpsvarta hår och jag med mina blonda lockar ... våra barn skulle bli rödhåriga.

Jag skulle älska det mer än jag kan säga.

Och så nu, denna morgon, blundar jag till slut och tänker:

Det blev inga rödhåriga barn.

Men, gode Gud, ett rödljus.

(Förlåt mig. Det verkar inte finnas gränser för min uppgivenhet och självömkan. Jag faller och faller. Jag kan inte hejda det. Faller och faller tills jag bara är en ynkelig spillra täckt av skrubbsår och blåmärken. Förlåt mig. Det kan inte fortsätta så här, det vet jag.)

*

Du cyklar nu, och jag ska låta din ryggtavla försvinna i vinterdiset.

Plötsligt är jag inte ens säker på att det verkligen var du, för jag vågade aldrig vända blicken helt och fullt ut genom sidorutan.

Kanske det inte ens var du.

Det är något att hoppas på. Att detta rödljus inte hejdat oss två och berövat det sista av min värdighet.

Jag vet inte om det egentligen spelar någon roll.

Jag behöver bara samla mig ett litet tag. Det är allt. Jag ska försöka hitta dragläget och köra hemåt igen. Jag ska sladda genom snömodden som ligger som pepparkaksdeg på de ännu morgontomma gatorna, och jag ska parkera i kvarteret där det är gratis. Jag ska lyfta ut nålfiltsmattan på passagerarsidan och skaka bort dina avtryck. Jag ska låta sandkornen från den dagen landa i rännstenen. Och när de blåser bort ska jag låta det ske.

Jag tror inte det gör någon skillnad.

Men det är i alla fall en början.